

Arrest

nr. 216 950 van 15 februari 2019
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat N. AHMADZADAH
Quellinstraat 37/12
2018 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 11 november 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 10 oktober 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 december 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 januari 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. VAN CAMP.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat N. AHMADZADAH, en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die volgens zijn verklaringen op 19 juli 2016 België is binnengekomen, diende op 8 augustus 2016 een verzoek om internationale bescherming in. Verzoekers vingerafdrukken werden genomen op 23 februari 2013 in Griekenland.

1.2. Op 10 oktober 2018 nam de commissaris-generaal de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing, die verzoeker bij aangetekende brief van 10 oktober 2018 ter kennis werd gebracht, is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

*“Asielaanvraag: 08/08/2016
Overdracht CGVS: 12/08/2016*

U had tweemaal een persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS), respectievelijk op 5 januari 2018 van 9.09 uur tot 12.48 uur en op 9 april 2018 van 14.22 uur tot 17.50 uur. U werd beide keren bijgestaan door een tolk die de taal Pasjtoe machtig is. Uw advocaat, meester Fatema Hosseini, was aanwezig bij het tweede onderhoud.

A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een etnische Pasjtoen en heeft u de Afghaanse nationaliteit. U bent 35 jaar oud en afkomstig van het dorp Sawati in het district Qarghayi van de provincie Laghman. Uw familie verhuisde naar het dorp Shakardara in het district Shakardara van de provincie Kaboel toen u ongeveer acht jaar oud was. Tijdens de zomerperiode gingen u en uw familie af en toe naar Laghman, bv. voor de gewassen op de velden of indien er zich problemen voordeden. U ging zes jaar naar school en acht jaar naar de madrassa.

Tijdens het regime van de taliban werden de jonge mannen in uw regio gedwongen meegenomen naar het front. Twee jaar lang werd u af en toe door de taliban meegenomen naar het front, waar u vooral graafwerken moest uitvoeren.

Op het einde van het talibanregime, in 2001, kwam uw vader om bij een raketaanval. U heeft drie zussen en drie broers. Uw broer W. werkte voor een NGO die brugjes bouwde. Bij het begin van het regime van Karzai, u weet niet meer wanneer precies, werd hij gedood in Deh Mazang, in Laghman. U weet niet waarom of door wie uw broer gedood is. Uw oudste broer M. S. werkte als rechter of advocaat. Hij kwam ongeveer twee jaar geleden om met zijn collega's toen hun voertuig werd opgeblazen tussen Maidan Wardak en Paghman. U weet niet wie uw broer en zijn collega's vermoord heeft.

Na de val van de taliban werkte u aanvankelijk als landbouwer in Shakardara. In 2001 of 2002 kwamen de mannen van de legercommandant A. G. de boodschap brengen in het dorp dat alle mensen die betrokken waren bij de taliban zouden worden afgeslacht. U nam deze bedreiging niet serieus. Enkele maanden later werd u persoonlijk bedreigd tijdens een spel volleybal in Shakardara toen u werd gevraagd waarom u nog niet was vertrokken. In 2003 of 2004 startte u als bewakingsagent voor het internetbedrijf Ceretechns in de stad Kabul. Op een bepaald moment kwamen mensen naar het kantoor waar u werkte, en vroegen daar of u er werkte. Op het einde van 2009 kwamen er opnieuw mensen naar het kantoor waar u werkte om naar u te vragen. U werd daarna ontslagen omdat uw directeur vreesde dat u misschien een problematisch verleden had. Twee à drie dagen later verliet u Afghanistan.

U verliet Afghanistan eind 2009, verbleef zeven jaar in Griekenland en kwam op 19 juli 2016 aan in België. Op 8 augustus 2016 diende u een verzoek tot internationale bescherming in.

Na uw vertrek werd uw broer in Shakardara nog tweemaal benaderd door mannen van commandant A. G. met de boodschap dat hij weg moet. U weet niet wanneer dit gebeurde.

In geval van terugkeer naar Afghanistan vreest u tevens voor vervolging door de taliban omdat u voor een organisatie hebt gewerkt die samenwerkte met buitenlanders.

Ter staving van uw verzoek tot internationale bescherming legt u uw taskara, een verzendingsbewijs en een badge van het bedrijf Ceretechns neer.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt. In de eerste plaats moet worden opgemerkt dat u er geen geloof kan worden gehecht aan uw voorgehouden activiteiten bij de taliban die aan de basis liggen van uw problemen in Afghanistan.

Zo hebt u tijdens uw interview op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) op geen enkel moment aangegeven dat u zelf actief bent geweest bij de taliban. U verklaarde toen enkel dat u problemen had met de autoriteiten omdat uw neef, M. A., vroeger bij de taliban was aangesloten (Vragenlijst CGVS, vraag 5). Op het CGVS verklaart u evenwel dat u bedreigd werd omwille van uw werk voor de taliban en omdat uw neef ook voor de taliban werkte (CGVS 05/01/2018, p. 24). Gevraagd waarom u uw werk voor de taliban niet eerder vermeldde, herhaalt u louter uw vorige verklaringen en zegt u dat u gedwongen werd om met hen mee te vechten (CGVS 05/01/2018, p. 29). Het louter herhalen van een versie van uw verklaringen is echter niet voldoende om deze strijdigheid uit te klaren.

Verder moeten worden opgemerkt dat u niet verder komt dan bijzonder oppervlakkige verklaringen over uw activiteiten bij de taliban. Gevraagd om te vertellen over de twee jaar dat u actief was bij de taliban, zegt u vreemd genoeg dat u daar niet veel informatie over kan geven. Vervolgens verklaart u dat u werd meegenomen naar het front om containers in te graven. Verder moest u ook wapens verplaatsen. De taliban vroegen u soms ook, afhankelijk van de afstand tot het front, om mee te vechten (CGVS 9/04/2018, p. 14). Vervolgens wordt u een aantal keren gevraagd om over uw eigen ervaring te vertellen en te vertellen over hoe u gedwongen werd meegenomen door de taliban. U komt evenwel niet veel verder dan vaagweg aan te geven dat u werd meegenomen zonder uw wil (CGVS 9/04/2018, p. 14). Gevraagd naar de dagelijkse activiteiten gedurende uw periode bij de taliban, stelt u dat u in de controlepost was en dat u verder niets deed (CGVS 9/04/2018, p. 15). Expliciet gevraagd of u dan in de twee jaar dat u af en toe bij de taliban was helemaal niets gedaan heeft, stelt u dat u een maand naar het front ging, overal bloed zag en vervolgens teruggestuurd werd om kogels van een plaats naar andere plaatsen te brengen (CGVS 9/04/2018, p. 15). Nogmaals de kans geboden te vertellen over uw dagdagelijkse activiteiten bij de taliban, zegt u dat u naar het front moest wanneer het uw beurt was en dat u daar wachtte, u lag er neer en hoorde schoten van alle kanten (CGVS 9/04/2018, p. 16). U zou ook een tweetal keer gegraven hebben aan het front en moest eenmaal een container ingraven (CGVS 09/04/2018, p. 16). Gevraagd waarom de taliban u zouden meenemen om enkel te liggen wachten aan het front, stelt u dat het niet enkel u was maar dat andere dorpingen ook verplicht werden om mee te gaan (CGVS 09/04/2018, p. 17). Het hoeft geen betoog dat dergelijke verklaringen allerminst overtuigend zijn. Dat u ook geen enkele anekdote kan vertellen over de twee jaren dat u bij de taliban geweest bent, doet verder twijfels rijzen over de geloofwaardigheid van uw verklaringen over uw betrokkenheid bij de taliban (CGVS 09/04/2018, p. 17).

Aangezien er geen geloof kan worden gehecht aan uw activiteiten bij de taliban, kan er logischerwijze evenmin geloof worden gehecht aan de problemen die volledig voortvloeien uit die activiteiten en die aan de basis liggen van uw vertrek uit Afghanistan.

Bovenstaande vaststelling wordt verder bevestigd door uw gebrekkige verklaringen over de problemen die u hebt gekend ten gevolge van uw talibanverleden. Zo kan u amper concrete informatie geven over de bedreigingen die u en uw familie ontvangen zouden hebben. U geeft aan dat er mannen van A. G. naar de dorpen kwamen en zeiden dat (voormalige) talibanleden zouden worden afgemaakt. U kan evenwel niet precies aangeven wie deze uitspraken gedaan heeft, maar geeft slechts vaagweg aan dat het mannen waren die bij G. hoorden. Ook kan u niet aangeven wanneer deze bedreigingen geuit werden. U zegt vaagweg dat het gebeurde toen u nog daar was. U slaagt er niet in specifiek aan te geven wanneer dit gebeurde. U geeft slechts aan dat het gebeurde nadat de taliban verslagen werden in 2001 (CGVS 9/04/2018, p. 11). Gevraagd of het dan omstreeks 2001 gebeurde, stelt u dat dit zou kunnen maar dat u het niet specifiek kan zeggen. Tot drie maal toe wordt u vervolgens gevraagd of diezelfde boodschap daarna nog werd gecommuniceerd in uw dorp, zonder dat u daar concreet op antwoordt. U geeft wel aan dat er uw familie naast deze mondelinge boodschap niets anders is overkomen (CGVS 9/04/2018, p. 12).

Dat u verder opmerkt dat u deze initiële algemene bedreiging niet serieus nam, is tevens opmerkelijk. U verklaart immers twee jaar lang actief te zijn geweest bij het bolwerk van de taliban. Het is dan ook opmerkelijk dat u zegt dat, wanneer de mannen van G. kwamen verkondigen dat ze iedereen die betrokken was bij de taliban zouden afslachten, u deze bedreiging niet serieus nam. Hiermee

geconfronteerd stelt u dat er ook anderen waren die bij de taliban vochten. Vervolgens zegt u dat u niet vaak in het dorp was omdat u ging werken. U startte echter pas in 2004 met uw job.

Uw afwezigheid kan dus onmogelijk gezien worden als een reden om deze bedreiging niet serieus te nemen (CGVS 9/04/2018, p. 12). Vervolgens geeft u simpelweg aan dat u de bedreiging niet serieus nam (CGVS 9/04/2018, p. 13).

Dergelijke attitude valt moeilijk in overeenstemming te brengen met een gegronde vrees voor vervolging, en doet bijgevolg sterk twifelen aan de geloofwaardigheid van uw relaas.

Bovendien is het opmerkelijk dat er een algemene bedreiging zou zijn geuit naar alle voormalige talibanleden, maar dat u nog drie jaar lang in uw dorp kon wonen zonder verdere problemen. Hiermee geconfronteerd stelt u slechts dat het niet zo is dat men de dag na een bedreiging vermoord wordt (CGVS 9/04/2018, p. 14). Dat u evenwel nog drie jaar zonder noemenswaardige problemen in uw dorp kon wonen, ondergraaft de ernst van de door u gevreesde vervolging.

Gevraagd naar de persoonlijke bedreigingen die u hebt ervaren, zegt u dat u drie keer persoonlijk bedreigd bent geweest (CGVS 05/01/2018, p. 23). Gevraagd naar de eerste keer dat u bedreigd werd, zegt u dat een medewerker van A. G. u op het volleybalveld vroeg waarom u nog steeds daar was, omdat de rest al allemaal weggelopen was (CGVS 05/01/2018, p. 23-24). U zegt dat het u niet kon schelen (CGVS 05/01/2018, p. 25). De tweede en derde keer dat u bedreigd zou zijn, zouden er mensen naar uw kantoor gekomen zijn om naar u te vragen (CGVS 05/01/2018, p. 25). Gevraagd wie die mensen waren, zegt u dat u het niet weet en dat het misschien mensen van A. waren (CGVS 05/01/2018, p. 25). U hebt deze mensen nooit gezien (CGVS 05/01/2018, p. 25). Niet alleen zijn uw verklaringen over deze bedreigingen erg beperkt, over de directe gevolgen van de bedreigingen die u ontving op uw werk legt u bovendien tegenstrijdige verklaringen af. Zo verklaarde u op de DVZ dat uw baas te weten kwam dat u er werd bedreigd en dat hij u adviseerde om te stoppen met uw job. U zou evenwel niet naar hem geluisterd hebben en uw job hebben voortgezet. Pas na de dood van uw broer W. besloot u om toch te stoppen met uw werk. U verklaarde nadien geen problemen meer te hebben gekend met de onbekende personen die u op uw werk hadden bedreigd (Vragenlijst CGVS, vraag 5). Tijdens het gehoor op het CGVS verklaart u dat uw baas u na de derde bedreiging ontsloeg en dat u daarna het land hebt verlaten (CGVS 05/01/2018, p. 23-24-25). Geconfronteerd met uw eerdere verklaringen over de dood van uw broer, zegt u louter dat u drie keer werd bedreigd, dat u het de eerste keer niet serieus nam en dat u niet weet waarom uw broer werd gedood (CGVS 05/01/2018, p. 27). Verder verklaart u dat uw baas u pas zei dat u problemen had bij uw daadwerkelijk ontslag, na drie bedreigingen (CGVS 05/01/2018, p. 27). Dat u over deze essentiële elementen tegenstrijdige verklaringen aflegt, doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw vluchtmotieven.

Toen u opnieuw de kans werd geboden om uit te leggen waarom u precies A. G. vreest, gezien dit op basis van uw initiële verklaringen niet duidelijk was, komt u andermaal niet verder dan enkele erg oppervlakkige en weinig coherente verklaringen. Zo zegt u dat u bang bent voor hem omdat u en de zoon van uw tante nog voor de taliban hebben gewerkt en dat A. G. zei dat de taliban wreedheden hebben begaan (CGVS 05/01/2018, p. 26). Gevraagd of u ooit persoonlijk beschuldigd werd van de wreedheden van de taliban, zegt u dat er namen waren van wie werd gezegd dat ze actief waren. Uw naam werd ook genoemd maar er waren ook mensen die zeiden dat u niet bij de taliban was. U zegt verder dat ze misschien zeiden dat u erbij was (CGVS 05/01/2018, p. 26). Later wordt op u opnieuw gevraagd waarom u denkt dat A. G. u kwaad zou willen aandoen, waarop u zegt dat u vermoedt dat dit te wijten is aan uw talibanverleden (CGVS 05/01/2018, p. 27). Gevraagd hoe het komt dat u dan pas werd geïnterviewd in de jaren voor uw vertrek en niet eerder, gezien uw werkzaamheden voor de taliban zich al veel vroeger afspeelden, zegt u dat u het niet weet en dat u nog steeds niet zeker weet wat er zal gebeuren als u terug zou gaan. U zegt dat u misschien gedood zal worden als u terug zou moeten gaan naar Afghanistan (CGVS 05/01/2018, p. 28). Gezien de mannen die tot twee keer toe naar u geïnformeerd hebben op uw werk toen enkel vroegen waar u was, wordt u gevraagd waarom u dit denkt, waarop u zegt dat het een signaal is en dat zo'n persoon 1.000 mensen zoals u vermoordt (CGVS 05/01/2018, p. 28). Opnieuw gevraagd waarom u denkt dat u bedreigd wordt door commandant A. G., zegt u louter dat ze u bedreigen, dat de zoon van uw tante voor de taliban werkte en dat veel mensen weg zijn (CGVS 05/01/2018, p. 28). Er dient dan ook te worden vastgesteld dat u er geenszins in geslaagd bent uw voorgehouden vrees voor A. G. te concretiseren.

Dat u daarenboven op de DVZ enkel het werk van uw neef als talib aanhaalde als oorzaak van uw problemen met A. G. en er met geen woord repte over uw eigen werkzaamheden bij de taliban, roept verdere vragen op. De geloofwaardigheid van de door u aangehaalde vluchtaanleiding wordt overigens verder teniet gedaan door uw verklaringen over de zoon van uw tante die bij de taliban gewerkt zou

hebben. Deze zou volgens u nog steeds in de regio verblijven en nog steeds naar huis komen (CGVS 05/01/2018, p. 28).

Dat u er verder geenszins in slaagt iets mee te geven over de situatie van ex-talibanleden na de val van het talibanregime, zet de geloofwaardigheid van uw verklaringen verder op de helling.

Hiernaar gevraagd zegt u dat u blij was dat ze weg waren, maar dat u tevens ongelukkig was omdat u beschuldigd werd door anderen. Wanneer de vraag een tweede maal gesteld wordt, vertelt u over een keer dat u geslagen werd door de taliban tijdens hun regime. Een derde maal gevraagd hoe de situatie voor ex-talibanleden was na de val van hun regime, stelt u dat de meeste talibanleden omkwamen en dat anderen ontsnapten (CGVS 09/04/2018, p. 18). Gevraagd naar wat er met de andere mannen gebeurd is die net zoals u werden ingeschakeld door de taliban tijdens hun regime, geeft u aan dat er één iemand werd doodgeschoten in Qarabagh twee jaar geleden, maar dat u geen contact heeft met de anderen (CGVS 09/04/2018, p. 19). Erop gewezen dat u nog drie jaar in de regio woonde na de val van het regime en opnieuw gevraagd wat er met de andere mannen gebeurde, geeft u vaagweg aan dat sommigen ontsnapten en anderen werden doodgeschoten of gearresteerd (CGVS 09/04/2018, p. 20).

Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen kan er geen geloof worden gehecht aan uw voorgehouden activiteit bij de taliban en daaruit voortvloeiende problemen met A. G.

U geeft verder aan dat u de taliban vreest omwille van uw job voor een buitenlandse organisatie.

Hierbij moet evenwel in de eerste plaats worden opgemerkt dat ook uw verklaringen over uw job als bewakingsagent voor het bedrijf Ceretechns nauwelijks weten te overtuigen. Zo verklaarde u op de DVZ dat Ceretechns een Canadees internetbedrijf is (Vragenlijst CGVS, vraag 5). Op het CGVS verklaart u dat er in het verleden een partnerschap was met een Canadese vrouw, en dat die recent voorbij is (CGVS 05/01/2018, p. 20).

Gevraagd of de organisatie Canadees of Afgaans was bij uw vertrek, zegt u ditmaal dat het Afgaans was bij uw vertrek en dat er buitenlanders op bezoek kwamen (CGVS 05/01/2018, p. 20). Uit informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat Ceretechns een Afgaans bedrijf in Afgaanse handen was en is, sinds 1996 (zie informatie toegevoegd aan het administratief dossier). Van de oprichter van het bedrijf, M. N. R., bleek u nog nooit te hebben gehoord (CGVS 05/01/2018, p. 21).

Verder legt u bedenkelijke verklaringen af over de manier waarop u daar gestart bent. U verklaart dat uw verwant S. dit werk voor u gevonden heeft (CGVS 05/01/2018, p. 18). Gevraagd waarom S. u dit werk wou geven, zegt u louter dat u werkloos was, dat hij de zoon was van uw tante langs vaderszijde en dat hij u vroeg om te komen en die job aan te nemen (CGVS 05/01/2018, p. 19). U verklaart verder dat S. tegen u zei dat hij een job had gevonden voor u en dat u de datum werd meegedeeld waarop u kon starten (CGVS 05/01/2018, p. 18). U verklaart tevens dat S. bevriend was met de directeur en met een supervisor in uw kantoor en dat hij u daardoor die job kon bezorgen (CGVS 05/01/2018, p. 19). Dat u zonder enig vooronderzoek of gesprek (CGVS 05/01/2018, p. 19-20-21,) zonder enige training (CGVS 05/01/2018, p. 19) en met uw verleden als talib, als bewakingsagent kon starten, is opmerkelijk.

Wat betreft de door u voorgelegde badge van het bedrijf Ceretechns, moet worden opgemerkt dat documenten een relaas slechts kunnen ondersteunen bij geloofwaardige verklaringen, hetgeen in casu niet het geval is. Bovendien blijkt uit objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, dat in Afghanistan en zelfs daarbuiten zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en vervalsers, Afgaanse "officiële" documenten kunnen verkregen worden. Veel Afgaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afgaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw relaas te herstellen.

Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen moet worden besloten dat u er niet in geslaagd bent uw voorgehouden activiteiten bij Ceretechns aannemelijk te maken.

Zelfs indien er geloof zou worden gehecht aan uw tewerkstelling bij de taliban en Ceretechns, quod non, dan nog moet worden vastgesteld dat door u aangehaalde vrees, die volledig verbonden is aan die tewerkstelling, geenszins aannemelijk is.

Zo moet worden opgemerkt dat uw vrees voor vervolging door de taliban louter hypothetisch is. Hiernaar gevraagd, stelt u dat u vreest persoonlijk vervolgd te zullen worden door de taliban omdat u voor een buitenlandse organisatie hebt gewerkt waar u bewaker was (CGVS 09/04/2018, p. 13).

Gevraagd of u ooit persoonlijk bedreigd of benaderd werd door de taliban, moet evenwel toegeven dat dit nooit is gebeurd (CGVS 09/04/2018, p. 13). Daarnaast moet worden opgemerkt dat uw voorgehouden vrees voor de taliban die u aanhaalde tijdens het tweede persoonlijk onderhoud moeilijk in overeenstemming kan worden gebracht met de verklaringen die u voordien hebt afgelegd. Toen u verklaarde u immers nog dat u behalve A. G., niemand anders vreesde in Afghanistan (CGVS 05/01/2018, p. 23).

Wat er ook van zij, wat betreft uw voorgehouden tewerkstelling als bewaker tot 2009 voor een bedrijf in de stad Kabul dat samenwerkte met buitenlanders, dient te worden opgemerkt dat dit op zich niet volstaat om u de vluchtelingenstatus toe te kennen. U heeft immers niet aannemelijk gemaakt dat u reeds in het verleden vervolgd werd door de taliban, noch dat de taliban op de hoogte zouden zijn van uw tewerkstelling als bewaker voor dit bedrijf. Bovendien dient er op gewezen te worden dat u uw werkzaamheden reeds gestaakt hebt rond 2008 (CGVS 05/01/2018, p. 17), en dat uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt dat er actueel onvoldoende aanwijzingen zijn om te suggereren dat de taliban de motivatie en/of de operationele capaciteit heeft om 'low level collaborators' te vervolgen in Kabul of in andere gebieden buiten hun controle. Tevens zijn er evenmin concrete aanwijzingen dat personen die naar de steden verhuizen en niet langer met de internationale gemeenschap of troepenmacht samenwerken, (nog langer) geïsoleerd zouden worden door de taliban, waarvan de prioriteiten en operationele capaciteit zich in de steden beperkt tot 'high profile targets, ranking from serving government officials upwards' (EHRM, H. en B. vs. het V.K., 9 april 2013, § 97-98; EASO, COI report Afghanistan, Insurgent strategies – intimidation and targeted violence against Afghans, december 2012). Ook uit recente informatie in dit verband kan worden afgeleid dat hoewel de taliban over informanten beschikt in de Afghaanse hoofdstad, zij zich nog steeds richten op hoge profielen. Wat betreft lagere profielen zoals u – u werkte als bewakingsagent (CGVS 05/01/2018, p. 16-17) – blijft het risico eerder laag dat zij en/of hun familieleden door de taliban zou worden geïsoleerd (EASO, COI report, Afghanistan, Individuals targeted by armed actors in the conflict, december 2017, p.61-64). Het risico om in de Afghaanse hoofdstad of de omliggende provincie te worden geïsoleerd kan volgens informatie wel hoger zijn indien er sprake zou zijn van een of andere persoonlijke vete, rivaliteit of conflict. Uit uw verklaringen kan echter geen enkele aanwijzing hiervoor worden afgeleid.

Uit bovenstaande bevindingen blijkt dat er geen geloof kan worden gehecht aan de problemen die u met A. G. en zijn mannen, alsook met de taliban, zou gekend hebben.

De overige door u voorgelegde documenten zijn niet in staat bovenstaande vaststellingen te wijzigen. Uw taskara heeft enkel betrekking op uw identiteit en herkomst, die in deze beslissing niet meteen ter discussie staat. Het verzendingsbewijs toont enkel aan dat u in contacten heeft in Kabul, wat in deze beslissing evenmin wordt betwist.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afghaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijk karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld.

UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent.

Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Kabul te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde EASO COI report Afghanistan: Security Situation van december 2017) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict te situeren is in het zuiden, zuidoosten en het oosten. De provincie Kabul behoort tot het centrum van Afghanistan. Uit de bijgevoegde informatie blijkt voorts dat de provincie Kabul in zijn geheel erg laag scoort wat betreft het aantal veiligheidsincidenten in verhouding met het aantal burgers. Het conflictgerelateerd geweld dat er plaatsvindt zich voornamelijk concentreert in het district Surobi en in beduidend mindere mate in de rest van de provincie. Het gros van de gewelddaden die er in de provincie plaatsvinden is doelgericht van aard. Het geweld neemt hoofdzakelijk de vorm aan van gewapende confrontaties tussen de Afghaanse veiligheidsdiensten en opstandelingen, en dit voornamelijk in de Uzbin vallei. Daarnaast vinden er in de provincie, net zoals de hoofdstad Kabul, aanslagen plaats tegen "high profile" doelwitten waarbij de voornamelijk de aanwezige veiligheidsdiensten en overheidsfunctionarissen geviséerd worden.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de provincie Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers uit de provincie Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Kabul. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die er op wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die tot gevolg hebben dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Verzoeker voert tweede middelen aan in het verzoekschrift.

- In een eerste middel voert verzoeker een schending aan van de volgende bepalingen:

“artikelen 48/2 t.e.m. 48/5, 57/7ter en 62 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (‘Vreemdelingenwet’), artikel 4.3 (c) van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004, artikel 27 van het Koninklijk besluit van 11 maart 2003, artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen (‘Vluchtelingenconventie’), de algemene motiveringsplicht, het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel, als beginselen van behoorlijk bestuur, en de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen”.

Verzoeker stelt dat niet alle belangen die bij de bestreden beslissing een rol kunnen spelen werden afgewogen tegen elkaar en dat geen rekening werd gehouden met zijn belangen. Hij meent dat zijn situatie niet grondig werd onderzocht en dat de aangehaalde redenen in de bestreden beslissing niet draagkrachtig zijn. Uit zijn verklaringen blijkt duidelijk dat hij voldoende redenen had en heeft om minstens te vermoeden dat zijn leven in Afghanistan in gevaar is. Hij gaat in op de definitie van “vluchteling” en bespreekt de elementen “zich buiten het land van herkomst bevinden”, “een gegronde vrees voor vervolging hebben”, “omwille van ras, religie, nationaliteit, behoren tot een bepaalde sociale groep of politieke overtuiging”, en “de bescherming van het land van herkomst niet kunnen of niet willen inroepen”.

Wat de gegronde vrees voor vervolging betreft zet verzoeker uiteen als volgt:

“Weliswaar vereist deze vrees zowel een subjectief als een objectief element, doch vrees volstaat. De asielzoeker moet aantonen dat het risico voor vervolging bestaat, doch moet niet bewijzen dat de gevreesde vervolging ook effectief zal plaatsvinden of reeds plaats heeft gehad.

De verwerende partij haalt in de bestreden beslissing aan dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij een persoonlijke vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Uit hetgeen wat hieronder volgt, zal blijken dat verzoeker wel degelijk een gegronde vrees voor vervolging koestert en dat hij geen andere keuze had dan het land van herkomst te verlaten.

- Vluchtrelaas van verzoeker

Verzoeker verklaarde dat hij de taliban vreest omwille van zijn job voor een buitenlandse organisatie.

Uit de UNHCR Eligibility Guidelines van 30 augustus 2018 met betrekking tot Afghanistan kunnen we opmaken dat de laatste tewerkstelling van verzoeker, met name het feit dat hij werkte als bewakingsagent voor het internetbedrijf Ceretchs in de stad Kabul, een belangrijk materieel feit is:

[citaat uit UNHCR's “Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Afghanistan” van 30 augustus 2018]

[citaat uit EASO-rapport “Afghanistan Individuals targeted by armed actors in the conflict” van december 2017]

Met betrekking tot verzoekers job het buitenlandse bedrijf stelt de verwerende partij dat ook verzoekers verklaringen over zijn job als bewakingsagent voor het bedrijf Ceretchs nauwelijks weten te overtuigen. De verwerende partij voert aan dat verzoeker op de DVZ verklaarde dat Ceretchs een Canadees internetbedrijf is, en dat hij op het CGVS verklaarde dat er in het verleden een partnerschap was met een Canadese vrouw en dat die recent voorbij is. Gevraagd aan verzoeker of de organisatie Canadees of Afgaans was bij zijn vertrek, verklaarde verzoeker dat het Afgaans was bij zijn vertrek en dat er buitenlanders op bezoek kwamen. (CGVS 05.01.2018, pag. 20) Uit informatie waarover het CGVS beschikt blijkt dat Ceretchs inderdaad een Afgaans bedrijf is, opgericht door de heer M. N. R. Verzoeker kan niet volgen in welke zin de verwerende partij een tegenstrijdigheid in zijn verklaring meent te zien. Dat verzoeker bijkomende informatie geeft omtrent de werking van dit bedrijf in het verleden met buitenlanders, in dit geval een Canadese vrouw, kan hem geenszins kwalijk worden genomen en maakt zijn verklaringen geenszins voor twijfel vatbaar. Dat verzoeker de naam van de oprichter niet zou kennen, ontkent hij, aangezien de naam 'N.' tijdens het persoonlijk onderhoud niet zou

zijn uitgesproken op de juiste wijze. Zelfs indien verzoeker de naam van de oprichter niet zou kennen, goud non, dan nog kan worden verwezen naar zijn profiel als bewakingsagent.

Ten tweede merkt de verwerende partij dat verzoeker bedenkelijke verklaringen zou hebben afgelegd over de manier waarop hij daar gestart is. Verzoeker verklaarde dat zijn verwant S. dit werk voor hem gevonden heeft. (CGVS 05.01.2018, pag. 18)

Gevraagd waarom S. verzoeker dit werk wou geven, verklaarde verzoeker dat hij werkloos was, dat hij de zoon was van zijn tante langs vaderszijde en dat hij verzoeker vroeg om te komen en die job aan te nemen. (CGVS 05.01.2018, pag. 19). Voorts verklaarde verzoeker dat S. tegen hem zei dat hij een job had gevonden voor hem en dat hem de datum werd meegedeeld waarop hij kon starten. (CGVS 05.01.2018, pag. 18). Verzoeker geeft zeer gedetailleerde informatie daarover, waarbij hij aangeeft dat S. bevriend was met de directeur en met een supervisor in het kantoor en dat hij daardoor die job kon bezorgen. De verwerende partij stelt dat het feit dat verzoeker zonder enig vooronderzoek of zonder enige training als bewakingsagent kon starten opmerkelijk is. De verwerende partij verwijst tevens naar het verleden van verzoekers als talib. Ter zake valt vast te stellen dat verzoeker met deze laatste bemerking niet voldoende is geconfronteerd. Verzoeker werd niet bevraagd of zijn werkgever wist over zijn verleden bij de taliban. Daarbij dient verzoeker te bemerken dat de verwerende partij tegenstrijdig is in haar argumentatie, aangezien zij de activiteiten van verzoeker bij de taliban op pagina's 2-3 in de bestreden beslissing betwist. Het gaat uiteraard niet op dat de verwerende partij vervolgens met betrekking tot verzoekers job het verleden van verzoeker bij de taliban dan wel aannemelijk acht. Het is duidelijk dat de verwerende partij de motiveringsplicht schendt.

Verzoeker leest met betrekking tot verzoekers job bij het bedrijf Ceretechns beperkte argumentatie die bovendien geenszins overtuigend zijn en door verzoeker worden weerlegd. Voorts is het ook zo dat de verwerende partij slechts een fractie van verzoekers verklaringen daaromtrent betreft in het kader van het geloofwaardigheidsonderzoek. De verwerende partij aldus het zorgvuldigheidsbeginsel.

Ten derde werpt de verwerende partij inzake voorgelegde badge van het bedrijf Ceretechns dat documenten een relaas slechts kunnen ondersteunen bij geloofwaardige verklaringen, wat in de ogen van de verwerende partij niet het geval zou zijn. Hoger werd aangetoond dat de argumentatie van de verwerende partij beperkt is maar ook geen steekhoudt. De standaardformulering van de verwerende partij dat in Afghanistan en zelfs daarbuiten zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en vervalsers, Afghaanse 'officiële' documenten kunnen verkregen worden overtuigt geenszins, nu de verwerende partij onvoldoende inhoudelijke kritiek aanvoert inzake verzoekers verklaringen en het stuk dat hij neerlegde.

Ten onrechte concludeert de verwerende partij dat verzoeker er niet in geslaagd is zijn voorgehouden activiteit bij Ceretechns aannemelijk te maken.

Ondergeschikt stelt de verwerende partij dat er zelfs indien geloof zou worden gehecht aan zijn tewerkstelling bij de taliban en Ceretechns, dan nog moet worden vastgesteld dat door verzoeker aangehaald vrees, die volledig verbonden is aan die tewerkstelling, geenszins aannemelijk is.

Vooreerst stelt de verwerende partij dat verzoekers vrees voor vervolging door de taliban louter hypothetisch is. Hoewel verzoeker verklaarde dat hij nooit persoonlijk bedreigd is of benaderd door de taliban, dient zijn vrees naar de toekomst toe worden beoordeeld. Ten onrechte beperkt de verwerende partij het onderzoek naar het verleden van verzoeker.

Ten tweede stelt de verwerende partij dat verzoekers tewerkstelling als bewaker tot 2009 voor een bedrijf in de stad Kabul dat samenwerkte met buitenlanders op zich niet volstaat om hem de vluchtelingenstatus toe te kennen. Uit de bestreden beslissing zelf blijkt dat het risico om in de Afghaanse hoofdstad of omliggende provincie te worden gevisieerd kan volgens informatie van het CGVS wel hoger zijn indien er sprake zou zijn van een of andere persoonlijke vete, rivaliteit of conflict. Verzoeker verklaarde nochtans dat hij A. G. vreesde in Afghanistan.

Verzoeker is van mening dat de verwerende partij meer rekening moest houden met het profiel van verzoeker en vergeet ook dat verzoekers activiteiten dateren van de tijd van het talibanregime. Verzoeker werd twee jaar lang af en toe door de taliban meegenomen naar het front waar hij vooral graafwerken moest verrichten. Ten onrechte hecht de verwerende partij geen geloof aan verzoekers activiteiten bij de taliban. Het is voor verzoeker een raadsel waarom de verwerende partij niet in rekening brengt dat de feiten zich in het verre verleden, bijna 2 decennia, hebben afgespeeld! Daarnaast heeft verzoeker Afghanistan verlaten eind 2009! Dit zijn pertinente elementen die in zijn voordeel kunnen pleiten. Waarom hem de gunst van twijfel niet is gegund, is voor verzoeker een raadsel.

Verzoeker is van mening dat de motivering gebrekkig is en geenszins afdoende. Het is voor verzoeker een raadsel waarom de verwerende partij verzoekers relaas ongeloofwaardig acht, daar hij toch voor het overige zeer uitvoerige verklaringen aflegde inzake zijn vrees ten aanzien van de commandant. Slechts een kleine fractie van verzoekers verklaringen werden beoordeeld op geloofwaardigheid, waaruit kan worden geconcludeerd dat de verwerende partij geen ernstige tegenstrijdigheden heeft weerhouden.

Uit al het voorgaande kan er dan ook worden besloten dat het om te beginnen onredelijk is om op basis van de in de bestreden beslissing geformuleerde bedenkingen tot ongeloofwaardigheid van verzoekers verklaringen te besluiten. De verwerende partij had hoogstens twijfel kunnen weerhouden betreffende verzoekers relaas, maar had zeker niet tot de algehele ongeloofwaardigheid van verzoekers vrees kunnen besluiten. In voorliggende situatie - rekening houdend met de concrete invulling van de bewijslast in asielzaken en onder de in casu vervulde voorwaarde van mogelijke, coherente verklaringen die niet tegenstrijdig zijn met algemeen gekende feiten — had de verwerende partij verzoeker het voordeel van de twijfel kunnen én moeten toekennen. Door dit alles niet te doen, schendt de verwerende partij voormelde normen.

- *Verzoekers verblijf sedert 2009-2018 in Europa*

Verzoeker verklaarde dat hij eind 2009 Afghanistan ontvluchtte en dat hij ongeveer zeven jaar in Griekenland heeft doorgebracht waarna hij op 19 juli 2016 in België aankwam. Deze elementen worden door de verwerende partij niet betwist.

Het staat vast dat verzoeker een zeer lange tijd in Europa heeft doorgebracht. Het is niet uitgesloten dat verzoeker omwille van deze reden risico zou kunnen lopen in Afghanistan. Hoewel verzoeker deze vrees expliciet niet aanhaalde, was de verwerende partij weldegelijk verplicht om verzoeker daaromtrent te ondervragen.

Verzoeker is van mening dat de verwerende partij de medewerkingsplicht heeft geschonden. Verwerende partij had in het kader van het zorgvuldigheidsbeginsel de verplichting om verzoeker te horen.

De verwerende partij weet of had moeten weten dat de situatie voor terugkeerders zeer gevaarlijk is. Verzoeker verwijst naar een rapport van Amnesty International van oktober 2017 over terugkeerders, waaruit duidelijk blijkt dat een terugkeer naar Afghanistan zeer zorgwekkend en gevaarlijk kan zijn:

[citaat uit Amnesty International "Forced Back to Danger. Asylum-seekers returned from Europe to Afghanistan" van oktober 2017]

In de bestreden beslissing is hieromtrent niets te vinden."

- *In een tweede middel acht verzoeker volgende bepalingen geschonden:*

"- SCHENDING VAN ARTIKEL 48/4 VREEMDELINGENWET

- SCHENDING VAN DE MATERIËLE MOTIVERINGSPLICHT, MINSTENS VAN DE MOGELIJKHEID TOT TOETSEN VAN DE MATERIËLE MOTIVERING".

Verzoeker verwijst naar stukken uit UNHCR's "Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Afghanistan" van 19 april 2016 en "General Security Situation in Afghanistan and Events in Kabul" van ecoi.net.

Hij stelt dat het geweld op dit moment grote proporties aanneemt, zodat er sprake is van willekeurig geweld in de context van een gewapend conflict. Door hervestiging in steden komt de leefbaarheid van Afghaanse steden steeds meer onder druk te staan en er ontstaan humanitaire noden. De steeds groter wordende toestroom van ontheemden, terugkeerders en andere migranten in de steden, voert de druk op het land op en zorgt voor conflicten over land. Deze druk wordt vastgesteld door verschillende bronnen die verzoeker aanhaalt, in casu wat Kabul betreft.

Verzoeker citeert nog uit algemene informatie ter ondersteuning van volgend betoog:

"De structuur van de Afghaanse economie en het werkaanbod in de steden zorgen ervoor dat terugkeerders uit het buitenland het bijzonder moeilijk zullen hebben om te overleven in één of andere stad van het land. De demografische groei, een grote landbouwsector, een rentenierseconomie en een maffiaeconomie zijn de belangrijkste kenmerken van het Afghaanse economische landschap."

“Landbouw is nog steeds veruit de belangrijkste economische sector in Afghanistan.”

“De werkgelegenheid is erg laag in Afghanistan. Een groot deel van het werkaanbod bestaat uit jobs die een leven boven de armoedegrens niet kunnen garanderen.”

“De mogelijkheden om zich inkomen te vergaren zijn dus uiterst beperkt. Er wordt dan ook vastgesteld dat de toegang tot werkgelegenheid moeilijk is voor terugkeerders;”.

“Het probleem is evenwel niet enkel gelinkt aan het beperkte werkaanbod. Binnen de Afgaanse context is ook een sociaal netwerk erg belangrijk bij het vinden van werk. Jongeren die opgeleid zijn in Europa bevinden zich meestal in een nadeligere situatie bij het vinden van werk in tegenstelling tot het vooroordeel dat hun opleiding in Europa een voordeel zou zijn bij het zoeken naar werk, zijn deze jongeren dikwijls onvoldoende aangepast aan de huidige vereisten van de Afgaanse economie en samenleving. Deze moeilijkheden werden grondig bestudeerd in een studie over Afgaanse jongeren die teruggekeerd waren vanuit het VK”.

“De meerderheid van terugkeerders ondervindt diverse problemen om een nieuw leven in Afghanistan op te bouwen. Diezelfde studie stelt dan ook vast dat die teruggekeerde jongeren moeten worstelen om niet in absolute armoede terecht te komen”.

“Geconcludeerd kan worden dat verwerende partij onder meer niet zorgvuldig heeft gehandeld. De motivering in de bestreden beslissing is voorts niet gesteund op pertinente of toelaatbare motieven en kan de bestreden beslissing niet schragen.

Rekening houdende met bovenstaande redenen is het duidelijk dat de verwerende partij verzoeker ten onrechte geen subsidiaire bescherming toekent.”

2.1.2. In een aanvullende nota van 3 januari 2019 brengt de commissaris-generaal volgende documenten ter kennis:

- UNHCR's *“Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Afghanistan”* van 30 augustus 2018;
- EASO-rapport *“Afghanistan Security Situation-update”* van mei 2018;
- EASO-rapport *“Guidance Note and Common Analysis”* van juni 2018.

2.2. De Raad onderzoekt het verzoek om internationale bescherming bij voorrang in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet (artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet).

Het arrest moet gemotiveerd zijn en geeft aan waarom verzoeker al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, waarbij de Raad duidelijk en ondubbelzinnig de redenen uiteenzet die hem ertoe brengen die beslissing te nemen.

Een resem aangevoerde rechtsregels die verzoeker geschonden acht, en een theoretische uiteenzetting over een aantal van deze bepalingen laat op zich niet toe om vast te stellen dat verzoeker een nood heeft aan internationale bescherming.

2.3. Wat de weigering van de vluchtelingenstatus betreft, houdt verzoekers tewerkstelling bij Ceretechs, los van de vraag of verzoeker deze voldoende aannemelijk kan maken aan de hand van zijn verklaringen en een werkbadge die hij voorlegt (Documenten, stuk 14, nr. 1), geen gegronde vrees voor vervolging in. In de eerste plaats wordt verzoekers relaas niet langer actueel geacht, aangezien verzoeker sinds 2009 niet meer in Afghanistan heeft verbleven en zijn werk heeft verlaten sinds 2008 (CGVS-gehoorverslag 1, stuk 8, p. 17). Er ligt geen enkel begin van bewijs voor dat verzoeker gevisieerd zou worden omwille van deze activiteiten bij een terugkeer naar Afghanistan. Zijn voorgehouden problemen zijn ook louter hypothetisch. Verzoeker erkent immers dat hij nooit persoonlijk werd bedreigd of benaderd door de taliban (Notities van het persoonlijk onderhoud 2, stuk 5, p. 13). Daarnaast, wat verzoekers activiteiten voor de taliban betreft, blijken deze ongeloofwaardig, omdat verzoeker bij aanvang van de procedure nooit heeft gemeld dat hij enige actieve betrokkenheid kende bij de taliban (DVZ-verklaring, stuk 12, p. 4-5; CGVS-vragenlijst, stuk 11, p. 1-2). In het verzoekschrift stelt verzoeker daarenboven zelf dat deze feiten zich zouden hebben afgespeeld in het verre verleden, bijna twee decennia geleden en zich beperkten tot vooral graafwerken aan het front die hij af en toe moest verrichten in een periode van twee jaar dat de taliban hem meenam naar het front. Zodoende kan geen geloof worden gehecht aan verzoekers verklaringen dat hij een bepaalde commandant van het Afgaanse leger zou moeten vrezen.

Gelet op bovenstaande vaststellingen kan de bestreden beslissing dan ook worden bevestigd dat verzoekers tewerkstelling als bewaker voor een bedrijf in de stad Kabul dat samenwerkte met

buitenlanders, op zich niet volstaat om een vluchtelingenstatus toe te kennen. Verzoeker heeft immers niet aannemelijk gemaakt dat hij in het verleden vervolgd werd door de taliban, noch dat de taliban op de hoogte zou zijn van deze tewerkstelling als bewaker voor dit bedrijf. Bovendien blijkt dat er actueel onvoldoende aanwijzingen zijn om aan te nemen dat de taliban de motivatie of de operationele capaciteit heeft om *'low level collaborators'* te vervolgen in Kabul of in andere gebieden buiten hun controle. Tevens zijn er evenmin concrete aanwijzingen dat personen die naar de steden verhuizen en niet langer met de internationale gemeenschap of troepenmacht samenwerken, (nog langer) geïdende zouden worden door de taliban, waarvan de prioriteiten en operationele capaciteit zich in de steden beperkt tot *'high profile targets, ranking from serving government officials upwards'* (Landeninformatie, stuk 15, nrs. 5-7).

Ook uit recente informatie in dit verband, die verzoeker eveneens hanteert in het verzoekschrift, kan worden afgeleid dat hoewel de taliban over informanten beschikt in de Afghaanse hoofdstad, zij zich nog steeds richten op hoge profielen. Wat het lagere profiel van verzoeker betreft kan het risico om in de Afghaanse hoofdstad of de omliggende provincie te worden geïdende volgens informatie wel hoger zijn indien er sprake zou zijn van een of andere persoonlijke vete, rivaliteit of conflict. Uit verzoekers verklaringen kan echter geen enkele aanwijzing hiervoor worden afgeleid. Uit bovenstaande bevindingen blijkt dat er geen geloof kan worden gehecht aan de problemen die verzoeker met een legercommandant en zijn mannen, alsook met de taliban, zou gekend hebben.

De andere voorgelegde documenten zijn niet in staat bovenstaande vaststellingen te wijzigen. Verzoekers taskara heeft enkel betrekking op zijn identiteit en herkomst, die thans niet ter discussie staat. Het verzendingsbewijs toont enkel aan dat verzoeker contacten heeft in Kabul, wat evenmin wordt betwist.

Wat verzoekers lang verblijf in Europa betreft, bevestigt hij in het verzoekschrift dat hij dit zelf niet expliciet aanhaalde als reden waarom hij om internationale bescherming verzoekt. Ook in de huidige stand van de procedure blijft verzoekers betoog op de vlakte en stelt hij slechts op basis van algemene documentatie dat hij gevaar loopt bij een terugkeer naar Afghanistan. Deze informatie gaat vooral in op het feit dat een intern vestigingsalternatief in Kabul niet altijd mogelijk is, maar is niet dienstig aangezien in voorliggend geval geen toepassing wordt gemaakt van het concept *"intern vestigingsalternatief"*. Bovendien blijkt verzoeker sinds 2009 uit Afghanistan gevlucht te zijn, maar hij werd pas op 23 februari 2013 in Griekenland gesignaleerd in het kader van een asiëlverzoek. Het feit dat verzoeker zeer lang heeft gewacht om zijn nood aan internationale bescherming kenbaar te maken, relativeert evenzeer de ernst van zijn voorgehouden problemen. Al deze vaststellingen tonen aan dat verzoeker geenszins omwille van zijn lang verblijf in Europa kan beroepen op een gegronde vrees voor vervolging. Bovendien geeft verzoeker als reden waarom hij in 2016 alsnog naar België is gekomen dat hij zich in Griekenland informeerde over België en vernam dat het een goed land is.

Gelet op het voorgaande, kan niet worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet.

Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.4. Voor zover verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Verzoeker toont niet aan dat hij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b), van de Vreemdelingenwet.

Voorts maakt verzoeker met zijn algemeen, vaag en ongestaafd betoog niet aannemelijk dat hij bij een terugkeer naar de provincie Kabul met socio-economische of humanitaire moeilijkheden riskeert te worden geconfronteerd die een dermate niveau van hardheid bereiken dat zij zouden oplopen tot een mensonterende behandeling in de zin van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet. In het dossier van verzoeker zijn er alvast geen elementen aanwezig die een dergelijke situatie suggereren.

Het staat inzake de toepassing van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet niet ter betwisting dat er in Afghanistan een gewapend conflict is. Dit blijkt genoegzaam uit de UNHCR's *"Eligibility Guidelines for assessing the International protection needs of asylum-seekers from Afghanistan"* van 30 augustus 2018.

Verzoeker verwijst in zijn verzoekschrift naar de verslechterde veiligheidssituatie in Afghanistan, doch de Raad stelt vast, in tegenstelling tot wat verzoeker beweert, dat het gewapend conflict zich niet over het hele land uitspreidt, maar zich afspeelt in bepaalde gebieden. Bij de beoordeling van de nood aan bescherming van een burger dient de focus aldus te worden gericht op de regio waar verzoeker leeft (of de regio van bestemming) en op de beoordeling of hij in deze regio of op de route daarheen een risico loopt in de zin van artikel 48/4, § 2, c).

In casu werd in de bestreden beslissing omstandig en pertinent gemotiveerd waarom verzoekers nood aan internationale bescherming op basis van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet aan de hand van de veiligheidssituatie in de provincie Kabul moet worden beoordeeld. Verzoeker betwist deze motivering niet in zijn verzoekschrift.

De beoordeling van verzoekers nood aan subsidiaire bescherming wordt op basis van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet beoordeeld aan de hand van verzoekers regio van herkomst, namelijk Shakardara, in het district Shakardara in de provincie Kabul.

Met betrekking tot artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet stelt de bestreden beslissing terecht als volgt:

“Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent.

Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Kabul te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde EASO COI report Afghanistan: Security Situation van december 2017) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict te situeren is in het zuiden, zuidoosten en het oosten. De provincie Kabul behoort tot het centrum van Afghanistan. Uit de bijgevoegde informatie blijkt voorts dat de provincie Kabul in zijn geheel erg laag scoort wat betreft het aantal veiligheidsincidenten in verhouding met het aantal burgers. Het conflictgerelateerd geweld dat er plaatsvindt zich voornamelijk concentreert in het district Surobi en in beduidend mindere mate in de rest van de provincie. Het gros van de gewelddaden die er in de provincie plaatsvinden is doelgericht van aard. Het geweld neemt hoofdzakelijk de vorm aan van gewapende confrontaties tussen de Afghaanse veiligheidsdiensten en opstandelingen, en dit voornamelijk in de Uzbin vallei. Daarnaast vinden er in de provincie, net zoals de hoofdstad Kabul, aanslagen plaats tegen “high profile” doelwitten waarbij de voornamelijk de aanwezige veiligheidsdiensten en overheidsfunctionarissen geviséerd worden.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de provincie Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers uit de provincie Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Kabul. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die er op wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die tot gevolg hebben dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.”

De Raad merkt op dat de informatie toegevoegd door de commissaris-generaal in zijn aanvullende nota deze analyse genoegzaam bevestigt.

Verzoekers betoog kan geen afbreuk doen aan voorgaande vaststellingen. De bij onderhavig verzoekschrift gevoegde informatie is deels dezelfde als deze waarop bovenstaande veiligheidsanalyse

met betrekking tot de provincie Kabul is gebaseerd en ligt voor het overige in dezelfde lijn als de in het administratief dossier aanwezige informatie.

Waar verzoeker veelal informatie citeert over de situatie in Afghaanse steden, wijst de Raad erop dat dit niet slaat op verzoekers situatie, die wordt beoordeeld ten opzichte van Shakardara, in het district Shakardara in de provincie Kabul.

Hoewel dit de uitzonderlijke situatie betreft waarbij collectieve elementen een belangrijke rol spelen, moet niettemin het verzoek om internationale bescherming ook systematisch individueel worden onderzocht en dit in verhouding tot de twee andere in artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet bedoelde situaties.

Voor zover verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op de aangevoerde vluchtmotieven en de situatie waarbij rekening wordt gehouden met zijn persoonlijke omstandigheden, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Verzoeker brengt verder geen enkel concreet element aan.

Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar de provincie Kabul een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b) of c), van de Vreemdelingenwet.

2.5. Verzoeker vraagt *in fine* van het verzoekschrift de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien februari tweeduizend negentien door:

dhr. S. VAN CAMP,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

S. VAN CAMP